

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Bech, Bodil.; Bodil Bech.

Titel | Title:

Ud af Himmelporte : Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Martins Forlag, 1941

Fysiske størrelse | Physical extent:

63 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

BODIL BECH

UD AF
HIMMEL-
PORTE

—
1941

53-201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S 53 8°

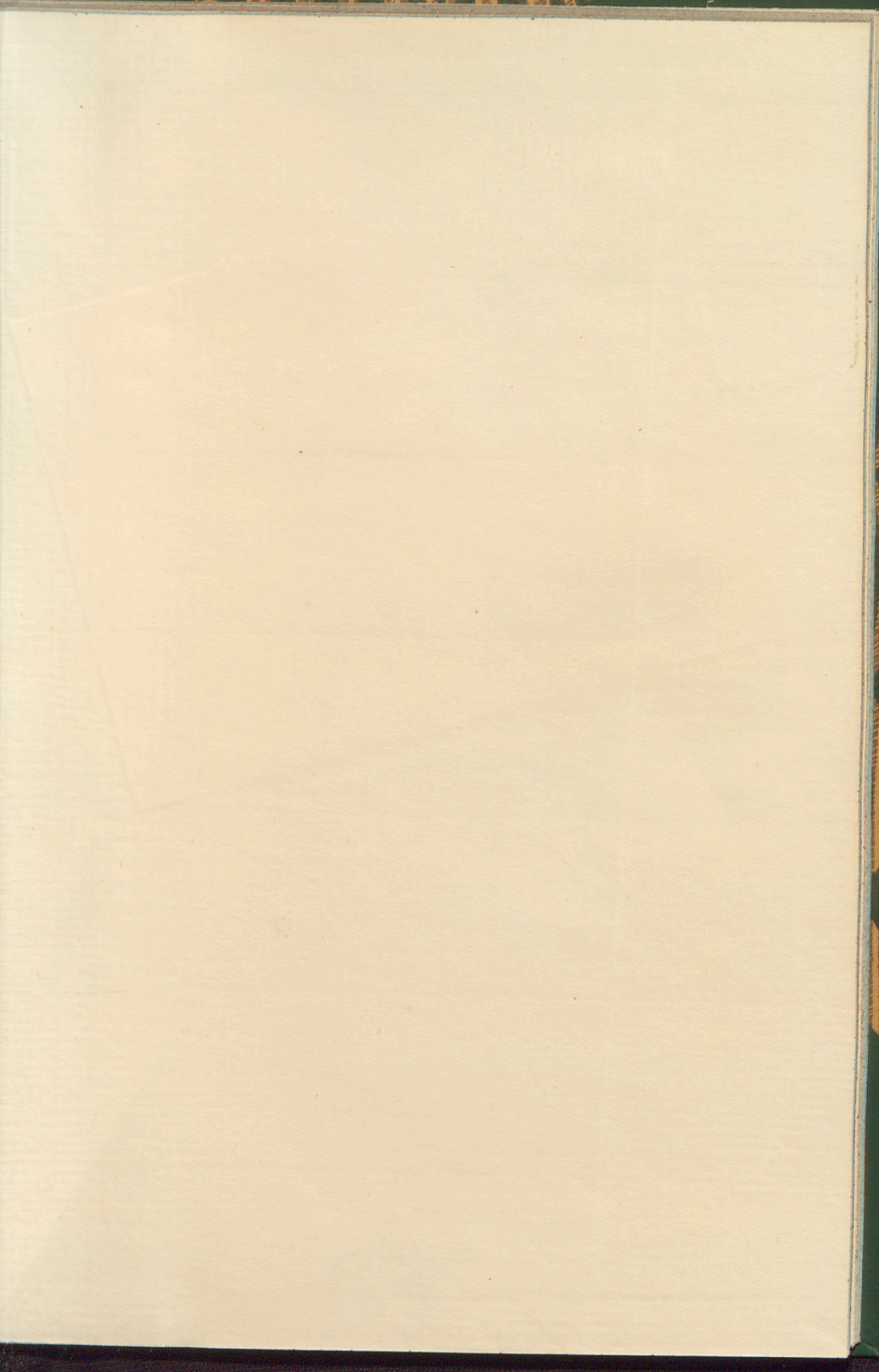
1 1 53 0 8 04264 3

Det Kgl. Bibliotek

130025822091

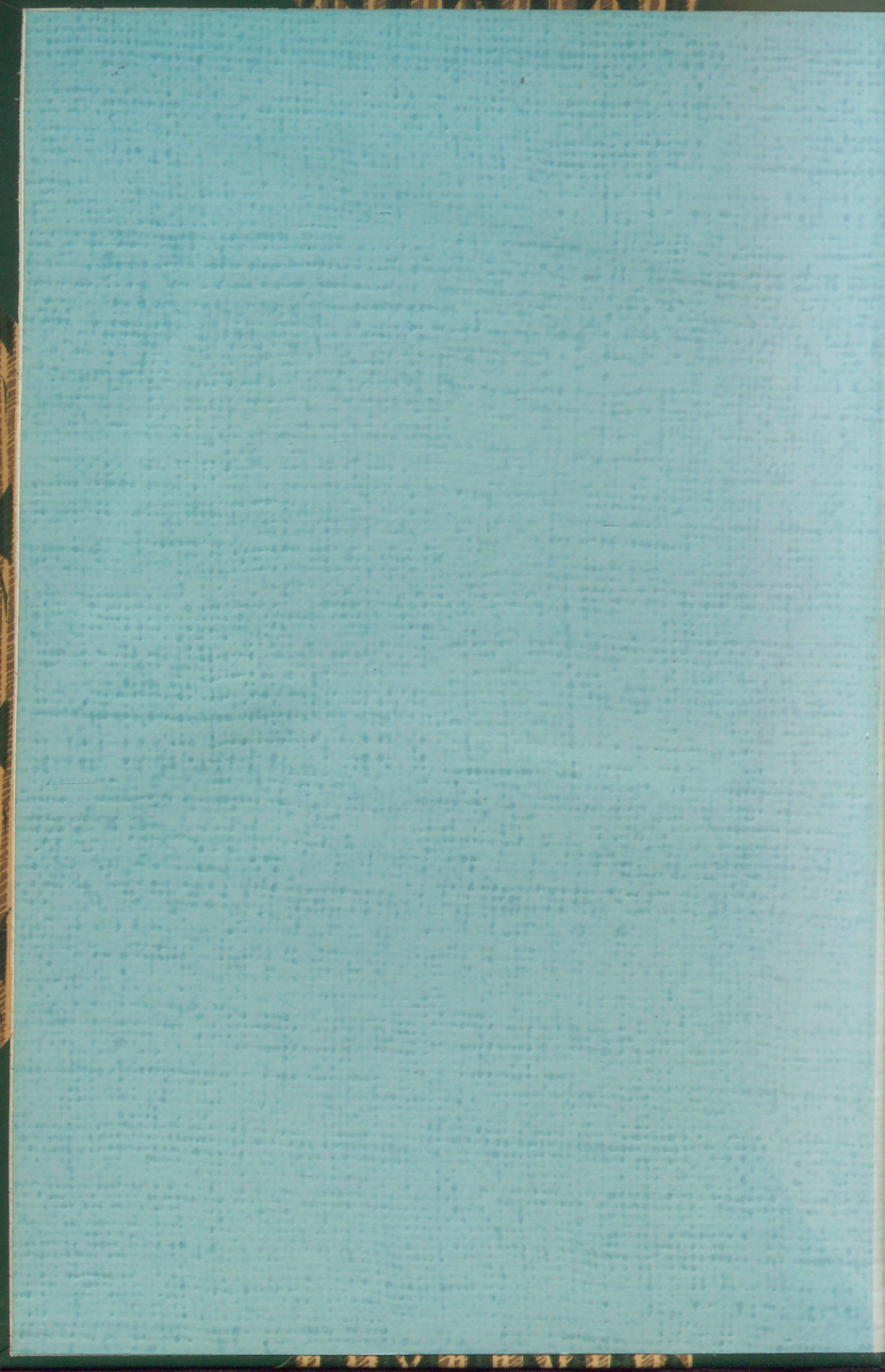

Ud af Himmelparte
Digte af
Bodil Bech

MARTINS FORLAG
KØBENHAVN

UD AF HIMMELPORTE

1942.1403

Af Bodil Bech udkom tidligere:

VI DER EJER NATTEN. Digte 1934. Udsolgt.

ILDTUNGER DANSER. Digte 1935. Udsolgt.

GRANIT OG DUGG. Digte 1938.

FLYVENDE HESTEMANKER. Digte 1940.

Aftryk af Digtene i denne Bog og ovennævnte fire Digt-
samlinger som Tekst til musikalske Kompositioner
uden Forfatterens Tilladelse forbydes.

BODIL BECH

UD AF HIMMELPORTE

DIGTE

MARTINS FORLAG

1941

X

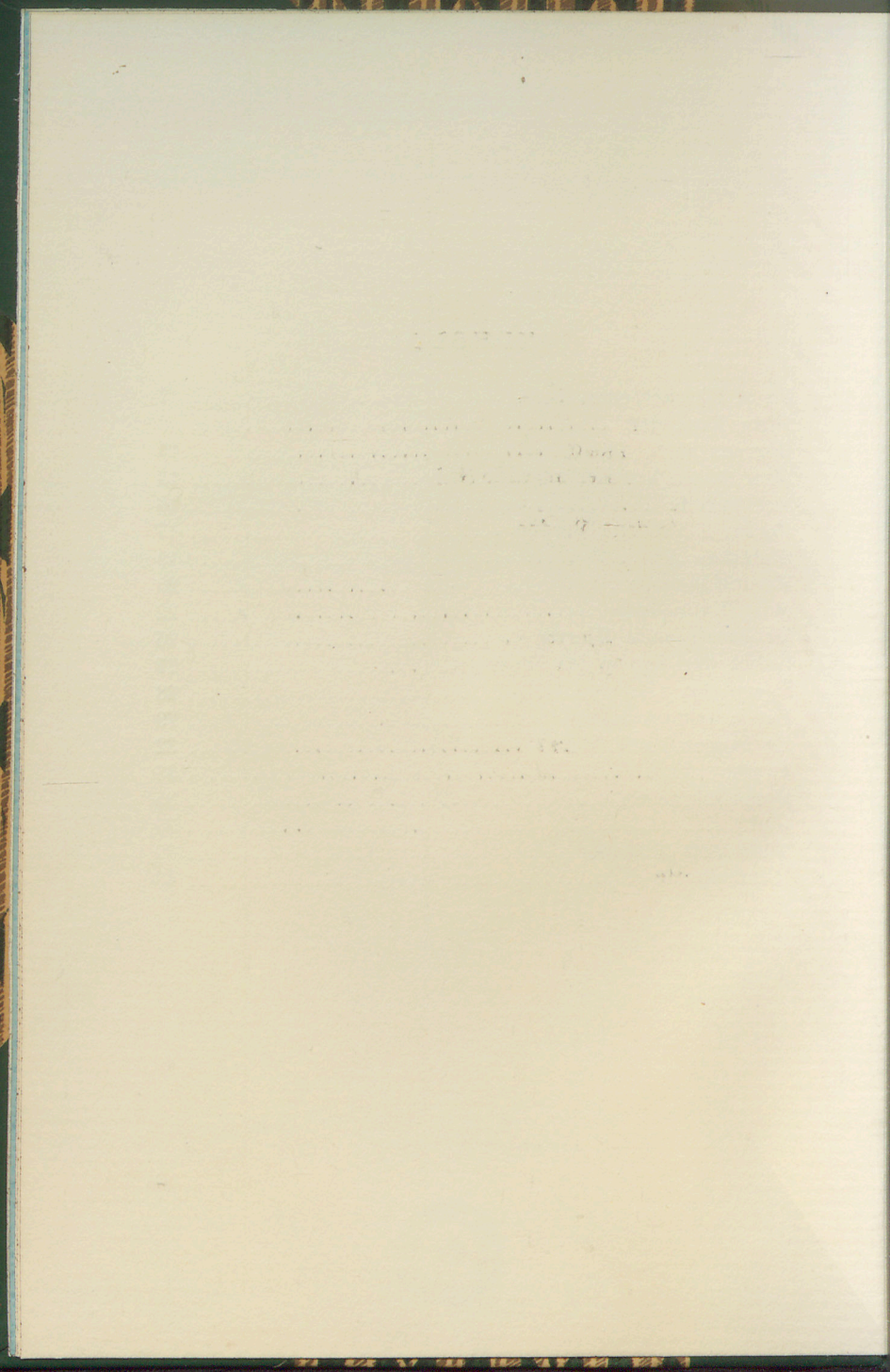
COPYRIGHT 1941 BY BODIL BECH

ANDERSEN & PEDERSEN, KØBENHAVN

INDHOLD

Ud af Himmelporte.....	7
Sorte Kaskader	8
Herrens sorte Tjener	10
Naar Ørnen hvæsser sit vilde Næb	13
Morgenrøde	16
Foraar i Vredens Verden	17
Gudernes Æt	19
Himmelgangere	20
Mod Himmelenge	22
De enestaaende Hjerter	25
Gerne steg jeg op fra Jorden	27
Stjernestøv	28
Foran hvide Ark Papir	29
Er Sangen i mit Indre?	32
Profet	33
Umaadeligheden	35
Gud	37
Gudsrigets Millioner	39
Himmelporte	43

UD AF HIMMELPORTE

Himmelportene er aabne
som Trompeter,
som Blomsterkalke,
og suger os til sig.

I hvirvlende Kast
slynges vi mod Solen,
Solstraalerne griber os
som gyldne Arme,
som Insekters Følehorn
og lader os opgaa i Solen.

Det Guld paa min Finger
er en Partikel af Solen —
jeg er formælet med Solen,
den er i mit Indre,
den er i mit Hjerte,
den fylder, besætter mig,
ophøjer mig arme.

Er Verden vidende
om den Smerte,
der er tilføjet mig,
da jeg sattes ind i Verden?

Vi er Børn,
faldet ud af Himmelporte,
Gæster i en umild Verden.

SORTE KASKADER

Sorte Kaskader
af Lyn mod hvide Himle
strømmer over Verden,
Vredens Guder
er allestedsnærværende
og danser voldsomt.

Lyn følger Lyn,
det knitrer i Himlen,
det hvisler, det syder,
og Himlens Forbandelse
regner over Taaberne.

Taabernes Dans
er forfærdende
og langsommelig,
et Hanefjed
flytter sig Ondskaben
og Dumheden
og viger mod Dødsriget.

Dér skal de sidde
som Narre og spille
til Bryllup for Engle,
der venligt kaster Stjerner
i deres opadvendte Hatte.

Ondskaben og Dumheden
spiller op til Dans,
til makaber Dansen,
Skeletter slaar Klink
mod hinanden og griner.

Men Englene kaster Sjerner,
funklende Stjerner
i Narrehattene.

Taalmodige Engle,
vandrer I om og keder jer
over Menneskenes Spil,
som I længst kan udenad?

Hvorfor har Gud ikke
opfundet et værdigere Spil
for Mennesker at spille?

Ah — der var Djævlen —
der var Djævlen
til at forstyrre Spillet.

Guds Regnestykke
var rigtigt nok —
men Djævlen hang
som en sort Stjerne
i Himmelrummet
og bragte Sort
ind i Verden.

Gud har gjort
sit bedste!

HERRENS SORTE TJENER

Smørblomster smutter
med gulklæbrige Blikke,
naar Frøerne kvækker
ved Foraarstide,
elskovsfuldt og hulkende
i sorte Sumpe

Frøerne kvækker,
hvorfor kvækker de?
vil de kalde Vredens Guder
til Sumpene
og lade dem forgaa?

Den Slimethed er ikke stor nok,
der skal lokke dem
i Sumpene,
de vil forgaa, tilintetgøres.

Halleluja, vi staar ved Bredden
af sorte Moser
og ser dem træde
dybere, dybere
ned i Mudderet.

Giftgas stiger i Vejret
og kvæler dem i gule Dunster,

deres Munde fyldes
af sort Slam,
disse Munde,
der er som Udfaldsporte
for Skam og Skarn,
for Vredens Tale.

Sump er din Mund,
og til Sump skal den blive,
Sumpen kvæler dig,
drukner din Stemme.

Stakkels formastelige
Herrens sorte Tjener,
Vredens Skaale
har du hældt over Verden,
det var din Glæde,
Herrens sorte Tjener.

Hvil dog, hvil dog,
formastelige —

Aldrig skal Krager
svirre om dit Hoved,
aldrig Ravne skrige og baske,
aldrig Ørne hvæsse Næbbet,
aldrig Gribbe fraadse i Aadsler,
faldet i dit Sværd.

Aldrig skal Himlens
vældige Fugle

lyde dit Bud —
for din Mund forstummer.

De vilde Fugle
sidder ensomme paa Klipper
og dør langsomt og sørgmodigt,
de vilde, store Fugle,
sorte Fugle.

Aldrig er Menneskers Indvolde
mere brændende,
end naar Ørnen hvæsser
sit vilde Næb
og begærer at flænse.

Hjertet synger sin Vaande
udover Verden,
vild af Blod,
Fraaden staar om Munden
paa unge Væsner,
der har deres Liv kært.

De skælver i Morgenrøden,
naar de sadler deres Heste
og hvæsser Sværdene,
der skal hugge
i andet ungt Kød,
gennemstinge unge Hjerter,
der er forlovede
med rødglødende Piger,
som nynner intetanende
paa Sengekanten,
rede til Morgendonten.

Ak, o Vé, det unge Kød
skal gennembores,

skal vride sig i Smerte,
Støn skal presses
over heltemodige Læber
og forsvinde ud i Verden
som Fuglenes Sang,
som Kanonerne Torden.

Hvor blir Lydene af?
vandrer de samlede
som en Sum
mod en anden Stjerne,
mod en visere Stjerne,
der gnistrer som en Taare
i Himmelrummet?

Vil smaa Børns glade Pludren
være med i Lydene
og unge Pigers Kærlighedshulk,
Mødres Tyssen
og Mænds Banden,
brunstige Hjortebrøl
og Svins Hvinen —
vil det sammenlagt
være Verdens Stemme
som et véfyldt Raab
ud i Himmelrummet?

Naar det kanske
Guds Trone
som en myrespæd Lyd?
opfanger Gud det

allernaadigst
i sit store Øre
og ser tankefuld ud derved?

Ryster han paa Hovedet,
saa en Stjerne falder ud
af hans Diadem?

MORGENRØDE

Vrider Guddommen
Fængselsgitrene aabne
for vildfarne Fanger?

Vil de spredes i Verden
og høre Klokkerne kime?

Vil de jublende klappe i Hænderne
med Ørnen over deres Hoveder?

Vil de mættes af Solen,
vil de fange Lysets Straaler
og forgaa i Henrykkelse?

Store Ildfugle kommer svævende,
Lystmorderes Blik
er i deres Øjne.

De flammer, de flagrer,
forgaar i Ilden — —

FORAAR I VREDENS VERDEN

Svigtet, svigtet er vi,
givet over
til en Verdens Tungsind,
blide Øjekast formummes,
hører ikke hjemme
her i Vredens Verden.

Milde Duer
flagrer rundtom,
Solen kysser
Barnets Pande —
tumlende i Kast mod Solen
stiger Fugleskarer op.

Foraarsfugle nynner, pifter,
Græsset grønnes, skænker Livet
til de tusinder af laadne,
vintermagre Dyrekroppe.

Sagte vanker Kvæg mod Aften
over bløde Enge,
Storken spanker,
fisker Frøer op af Aaen,
Skovens Duer kurrer.

Det er Foraar, atter Foraar,
trods alt Foraar,

Brystet jubler, gi'r sig over,
synger Glædens Sange.

Mand og Pige
vandrer sammen,
Haand i Haand
de vandrer sammen.

Smutter Blikke,
løkker Taarer,
griber Manden Pigen
slanke Liv og kryster
hendes Skuldre,
kysser Munden, Brystet.

Hørte du det,
Skovens Due,
hørte du det kurre
ømt i Pigen Strube?
hørte du, hvor Mandens Stemme,
brunstig, sløret,
sad i Struben?

Skovens Due,
skjulte du dit Hoved?
kurred du som Pigen,
ømt beruset?
Skovens blide Due — —

GUDERNES ÆT

Kulde kommer kravlende
ad tilføgne Spor,
naar Nætternes Stjerner
tindrer i Natten.

Vrister Guderne
Kalken af din Haand,
naar du vil tømme den
og segne for villet Død?

Gudernes Æt bør ikke sygne,
den skal danse i Himlen,
den skal fyge over Sletterne,
den skal mætte hungrige Munde.

Krigen viser sit Spor,
men Guderne vandrer
ad hellige Spor,
ad lysstraalende Spor.

Gudernes Æt bør ikke sygne!

HIMMELGANGERE

Gangere, I Gangere,
mælkehvide,
svulmende som Skyer,
gaar I gennem Himmelenge?
bærer Børn paa brede Rygge,
skridter over Himmelbække,
de muntert pludrende og klare?

Drømmer I,
imens I sindigt skrider
gennem Himlens bløde Enge,
om de vilde Aar paa Jorden,
sorte Ryttere
paa jeres brede Rygge,
drømmer I om Kampmaskiner,
Ild og Gnister,
Tummel, Torden,
drømmer I om Helveds Ondskab,
røde Flænger,
Skrig af Hopper,
vilde Øjne,
døde Morgner,
naar I stønnende
laa strakt paa Valen,
døde, tavse Morgner

mellem dystre Mænd
og stumme Kampmaskiner.

Drømmer I og gyser,
Gangere paa Himlens bløde Enge,
drømmer I og gyser?

MOD HIMMELEN

Hvæsende Hingste,
Hopper, der skriger
i Kamptummelen,
rasende og angste
over Granaternes Splinter.

Blaa Skygger kastes af dem
over sneklædte Flader,
mens de springer blødende,
dryppende af Blod
udover Vidderne.

Fortumlede Skarer
lytter til Røsten,
som udgaar af Skyerne,
der hænger over os alle
som sorte Dynner,
dryssende sorte Fjer
over os alle.
De klæber sig til vore Munde,
lukker for vore Næsebor,
drages ind af vort Aandedrag,
sorte Fjer
af sorte Fugle.

Men Guds Røst taler
ud gennem Skyerne

og byder os drage i blaa Klæder,
blaa som Æteren,
og danse med hverandre.

I Ring skal Mennesker
danse om Solen
og synge som Fugle,
Himlens Stjernemyriader
skal funkle om vore Pander,
naar vi lægger os til Hvile
paa Himlens grønne Enge.

Maanen skal skinne blidt
i Bækkenes Sølvbaand,
der snor sig gennem Engene,
og Duften fra Guds Høstakke
skal væve sig gennem
vore Barnedrømme.

Som Lotusblomster
skal vore Kinder gløde,
naar vi vaagner om Morgenens,
naar Hanerne galer
skingert i Himlen.

Glødende Roser
skal fæstnes til vore Klæder
og bølge med vore Aandedrag,
deres Dufte skal sive
ind i vore Haar
og besvære vort Aandedræt,
vore Arme skal være tunge

af Guds Gaver i vore Hænder.
Vore Tunger skal tale
honningsøde Ord til Husvælelse,
og Glæden lægge sig
paa vore Hjerter
som mild Taage.

Ikke tænke, ikke tale,
bare være til og svæve,
blomsteragtigt let henover Enge,
plukke Blomster,
Blomst til Blomster,
trutte blidt paa Guldtrumpeter,
drømme sødt og svinde hen i Intet,
Intethedens gyldne Land
af Drømme vævet sammen
med de andres milde Drømme.

Ikke tale, ikke tænke,
ikke ønske, ikke tragte,
bare *være*.

DE ENESTAAENDE HJERTER

Nej, men taabelige Verden,
nu viger jeg fra dig,
nu gaar jeg sidelæns
ud i Verdensrummet,
der opta'r mig
i sin Umaadelighed
som en lille Klode
i Runddans om Solen.

Myriader af Stjerner
hænger gnistrende i Himlen
og forlyster mit Hjerte,
det røde og enestaaende,
det, Gud har givet mig.

Alle Hjerter er enestaaende,
hvert paa sin Vis,
og hænger som røde Klokker
i Verdensrummet og kimer —
de skinner som røde Bær
i Solens Straaler.

Umaadeligheden faar dem til
at svinge og tone,
Gnister som lange Spyd
udgaar fra Solen
og gennemstinger

hvert enestaaende Hjerte
og trækker sin Brod ud
og stikker igen,
til hvert Hjerte er porøst
og gennemskinnat af Sol
og klinger med en Klang,
sprød som Blomsterklokkers,
saa let, at kun Alfer
kan høre deres Vuggevise.

Deres Vuggevise
for Blomsterknopperne,
der gror ud af Himlen
og kysser hinanden
i Morgenrøden,
i Guds gode Morgenrøde,
naar Englene har blaa Vinger
og bevæger dem sagte
og klapper dem sammen
som besvimede Døgnfluer.

Som blaa Hyacinter
er Englenes Øjne,
deres Fødder gynger
i blegrøde Rytmer,
og Fingrene er flettet
i andres Fingre,
saa de gror
ind i hinanden
og forlover sig
i al Evighed.

GERNE STEG JEG OP FRA JORDEN

Gerne

steg jeg op fra Jorden,
aandelet og gennemsigtig,
rørte Træers Kroner, Bjerges Toppe
som et sidste ømt Farvel til Jorden.

Gerne

svandt jeg, gik i eet med Ætren,
blev en Part af Skyen,
tæt forenet med de andre Døde,
faldt som Dugg paa Jorden.

Gerne

svandt jeg, gik mod Himmelhøjder,
pustedes som Slørbaand
mod det endeløse Høje,
— blev til intet — —

STJERNESTØV

Vil Jorden slukkes og blegne
og synke som en Stjerne
mod Bundløsheden?

Hvor ender Stjernernes Fald?
suser de Millioner af Aar
ned i Bundløsheden
uden at naa Bunden?

Eller opløses de i Atomer
og glider over i Atmosfæren
som en ny Lyd, en ny Substans?
blir de splintret og daler
ind ad hvert Vindue i Verden
og lægger sig som Støvgran
paa en Kommode,
som en Kvinde støver af,
lidt forbitret, men taalmodigt?

FORAN HVIDE ARK PAPIR —

Vil disse hvide Ark Papir
gløde af mine Bogstavers
flammende Dans,
vil de som Altertavler
modtage Skrift
af den Almægtige —
skal Sangen føre mig
over vældige Vidder,
og Dansen dances
med livlige Fødder?

Naar kommer Englene?
naar tumler de, højtrejste,
lynende af Klarhed,
ud af Skyerne
med Palmer strakt opad
i rosenrøde Hænder?

Naar gynger Vindene
med stort Sus
ud af Herrens Mund
og viser Vejen,
vi skal vandre?
Herrens Røst
er som Vindenes,
stort talende og vældig —

i tumlende Kast
sendes Ordene
af hans Mund,
som Tordenen taler,
og naar han tier,
er det som Bjergenes Tavshed.

Viger Vandene,
naar Guddommen
vandrer paa Stranden?
skal hans Fødder
klappe Sandets Myriader,
og hans Haar kyskes
af salte Vinde?

Vis Vejen for de tiende,
vældige Vandrer —
vil Verden ikke vide af din Røst?
vil Vindene ikke
tale med din Tunge?

Stor er din Magt,
men Djævlen tumler,
sort og rødtflammende
for dine Fødder
og udspyer Galde
og gule Gnister.

Vé jer, taabelige —
vil I vide af Djævlen,
viser han Vejen —

vil Gud vandre stille
ved jeres Side,
er Guld over jeres Hoveder,
er Guld for jeres Fødder,
er Guld i jeres Hænder,
er Guld i store, hellige Striber
fra det Højeste ned
mod jeres Hoveder —
som Marionetdukker
vandrer I da
med en Lysstraale som Snor
op mod en vældig Haand.

Vé jer, Taaber,
blaa er Lynene,
som udgaar fra Munden,
der er fraadende,
gnistrende,
fygende af Ild —
Svovl og Purpur
er om den vældige,
der puster sin giftige
Aande paa jeres Hoveder —

Englene har sunget
deres sidste Sange for jer,
om I vandrer
dødsensstille over Sumpe —

Døden er jer viss —
den røde Død.

ER SANGEN I MIT INDRE?

Er Sangen i mit Indre,
vuggende, skabende?
Gemmer sig Klarhed
og himmelsk Godhed,
givet af Gud?

Vrængbilleder
af døde Heste
er om os
og betragter os gerne.

Vilde er Vindene,
vilde er Guds Verdnens
voksende Lys,
og Herren annammer
den veltalende, dyrebare.

En Lovsang bryder ud
paa min Læbe,
og Jorden dunster
af rygende Grøde,
der gavmildt rækker
mod Solen,
mod Verdensbetvingeren,
den, der lader Kloden dreje
ustandseligt, evigt —

En Lovsang bryder ud
paa min Læbe — —

PROFET

Er Sangens Gave givet mig
for at jeg skulde trøste
de grædende?
Nej, for at jeg skulde se
Guds blaa Vægge aabne sig
og fortælle derom,
fortælle om den store Herlighed
bag de blaa Vægge

Himlene skal tone
gennem min Mund
som en Aabenbarelse,
blaa Skyer lægge sig
paa de lyttendes Pander,
og Jorden blive grøn og spirende,
naar Guds Aande
hvisker ud af min Mund.

Veltalenhedens Ord
skal lægges paa min Tunge,
naar Guddommen vil forklare sig
gennem min Mund.

Hellige Guddom,
bevingede Ord
udgaar fra min Mund,

som Duer flagre ud
af Dueslaget
og boltrer sig i Verden.

Blaa Flammer
skal skyde af min Mund
som forfærdende Tale,
evigt skal Riset, det gyldne,
svinges i mine Hænder.

Vredagtige Guddom,
har du længe været taalmodig nok?
skal Pest og Bylder
slaa de formastelige,
skal Krigens Uhyre
trækkes ved Hornene,
naar Ildvognen suser
gennem Skyerne?

Hvorfor vælter Verden sig
i sit Blod?

UMA ADELIGHEDEN

Umaadeligheden er i mig
og længes efter at udløses,
efter at danse, at juble,
efter at synge, at flyve —

Nej, ingen Basketag
med store Vinger i Vindene
kan tilfredsstille min Trang,
min sprængfærdige Trang.

Verden er for snæver,
Verden er et Hylster,
der hæmmer og kvæler mig.

Jeg længes efter at sprænge
alle Baand, selv de gyldne,
jeg længes efter at synge,
stort som et Orkester,
danse som Vindene,
varme som Solen.

I mit Aandedrag
skulde der være Sus
som af store Træer —

Alle Himles Fuglemillioner
skulde synge sammen med mig,

men jeg skulde synge
højere end alle.

Himlens Porte
skulde aabne sig
og indlade mig
til stort Lys,
til blændende Klarhed —

Gud skulde lægge Haanden
paa min Pande,
og jeg skulde knæle,
optaget i det Umaadelige.

G U D

Guds Røst er som Vandenes,
stort talende og vældig,
Guds Røst er som Vindenes,
Alverden forenende,
Myriader af Stjerner
staar Vagt om hans Leje
og plirer med Øjnene,
naar Guddommen sover.

Hans Bælte er prydet
med Lyn og Granater,
hans Blik er rettet
mod Jordens Indre,
hans Hænder er Gulve
for trippende Duer.

I hans Indvolde
raser Godheden
for Menneskekrybet,
de, der forsøger
at slukke Solen,
at piske hinanden
med Lynene,
at kaste Bold
med Stjernerne.

Gud er taalmodig —
hans Aande bevæger sig
som tungt Vejr,
hans Øjne søger vildt
mod det fjerne —
mod Intethedens
dæmoniske Drøm.

GUDSRIGETS MILLIONER

Skal Sangens Duer
boltre sig i Vinden?
Du Salighedens Lovsang,
du mættende, svale,
vil du stige frem af Struben,
vældige Lovsang,
syng, hvad ingen
nemmer, forstaar?

Lyssky Verdner
er om os og taler,
og det, der skulde til
om den himmelske Klarhed
og Verdens Millioner
af aabenbarede Væsner,
af hvirvlende Legemers
synkende Fald
mod Bundløshedens
sortflammende Tempel —
alt det tier.

Vil Verdensmillionerne
knæle i Støvet
og kysse Guds Fødder,
naar han stille vandrer
i Gadernes Vrimmel?

Tal, du mægtige,
Verdensordnen er afhængig
af din storladne Tale,
af Røsten fra din Mund.

Vis Vejen for de knælende,
lad dem ikke vansmægte,
Gudsrigets Millioner
strækker Armene mod Lyset
og bryder ud i Lovsang
i Kast mod Solen.

Sangens Duer
flagrer om deres Pander,
Millioner bærer Vished for,
at Verdens Vrede
ikke er forgæves.
Guds Ris tugter
de formastelige,
de, der kaster sig
paa hvide Heste
foran Masserne
og byder dem at følge.

Sortblaa Flammer
udgaar fra deres kolde Øjne,
deres Latter lyder
som Tordenlatter,
haanligt og vrængende.

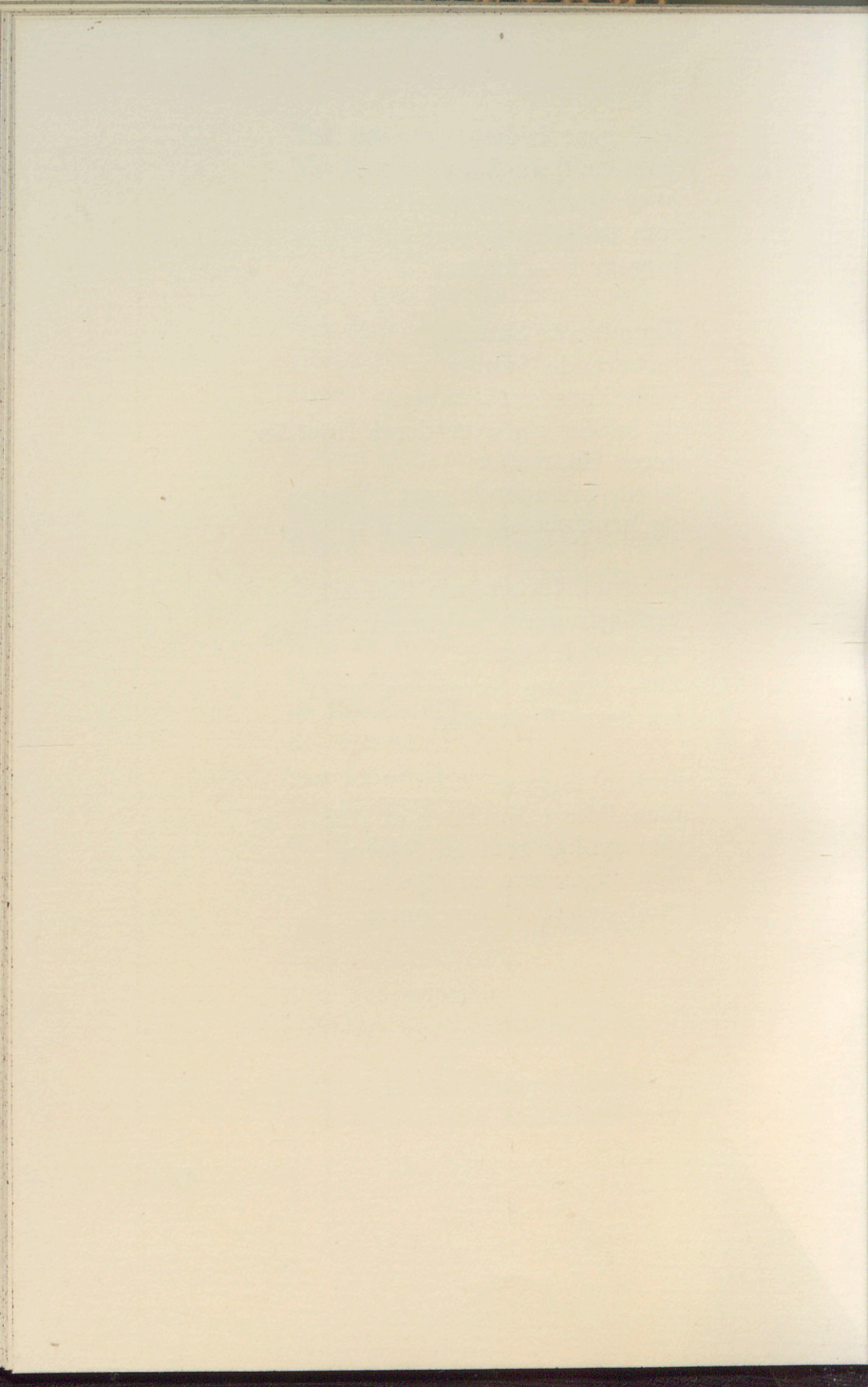
Vildt jager de over Sletterne
med Djævle paa Sattelknappen,

hedt gaar Riddet
gennem tyste Skove,
over bløde Sumpe,
som de vilde Herrer
foraar i — foraar —

Flammende Sumpe,
fortærende Sumpe —
vildt knitrer Flammerne
og lukker sig over deres Hoveder,
deres Haartotter
bæres brændende bort i Vinden
og krymper sig sammen —

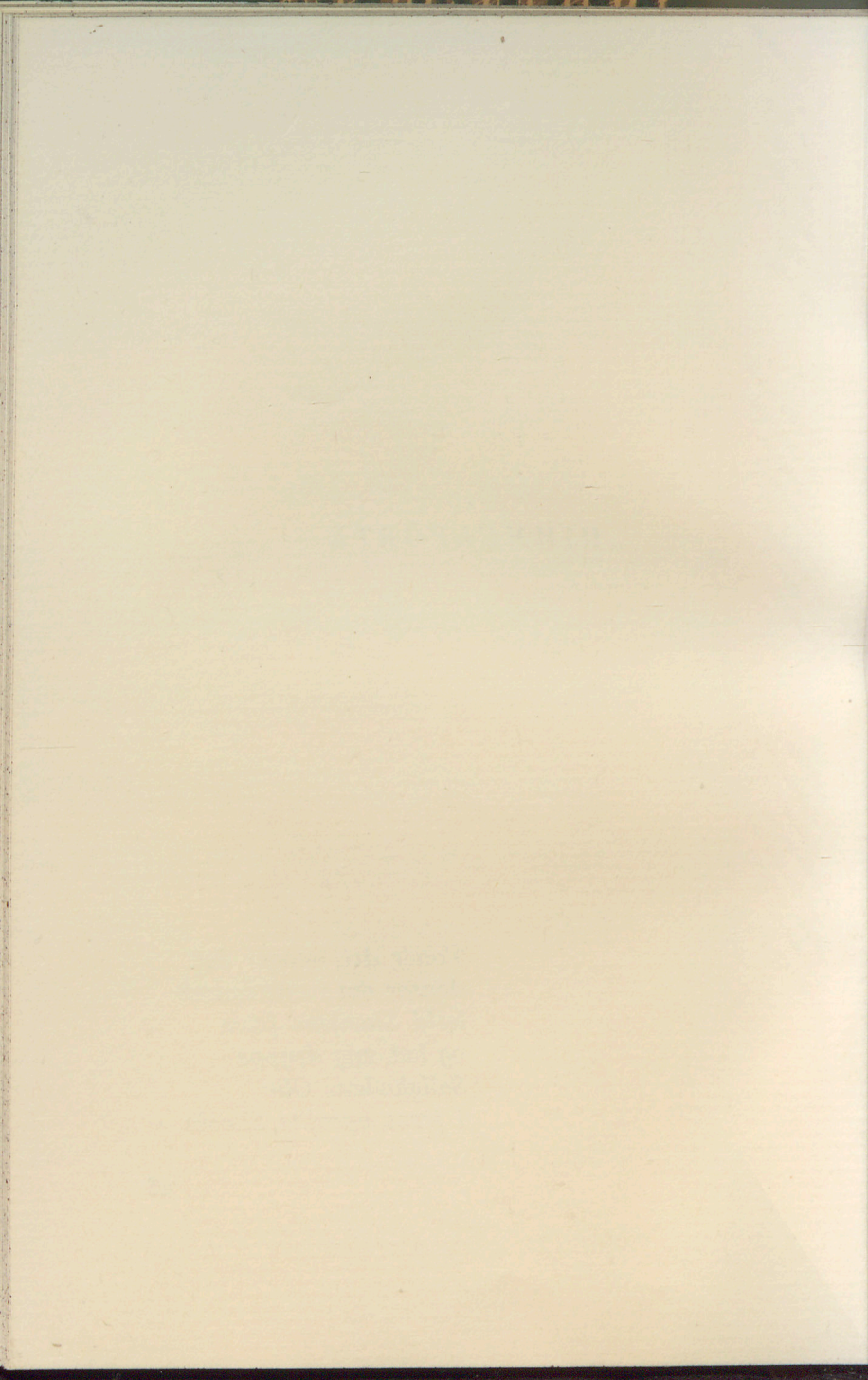
Glemsel, fortærende Glemsel,
opsluger deres højroastede Navne,
og Jorden foraar,
naar engang Skyggerne viger
fra deres Fodsaaler.

Jorden foraar,
men ikke i Millioner af Aar,
den synker som en Stjerne,
den stiger som en Stjerne
mod aabne Himmelporte.

HIMMELPORTE

*Toner det, synger det,
danser det i mit Indre?
hold Skaalene frem
og lad mig dryppe
Salighedens Olie
i jeres oprakte Skaale —*

Vis Vejen, du vældige,
syng af dit Bryst,
syng, saa Helvedes
Porte lukker sig,
syng, saa Jordens
glødende Indre
syder og synger
en glødende Sang.

Ryst Sangen, du høje,
ryst Sangen af dig,
vis, vældige, Vejen
for Menneskefødder.
Lad Sangen fraade
i Lyst fra din Læbe,
luk Himmelporte
paa vidaabent Gab.

* * *

Lad Folkene fylkes,
lad høres Guds Stemme,
lad sammen os synge
til Himlens Pris.
Lad synge, lad glædes,
lad danse, lad grædes,
lad Fødderne ile
og Blikkene tindre,

lad Salighed blaane
for undrende Blikke,
lad komme, lad komme
de Salighedsriger,
i Lysfloder baarne
i Solbølger mættet —
i duftende Lovsang
lad Verden forgaa.

Forgaa, forgaa,
men til bedre forgaa,
forgaa for at stige
til hedere Flammer,
for Sangen at vriste
fra Gudernes Tunger,
med Blomster at smykke
Heltenes Pander.

Forgaa, forgaa,
men til større Lykke,
til Storhedens Riger,
til milde Gudsriger,
til Flammebuske
og røde Roser,
til hvide Liljer
og hvide Hænder.

Lad falde, lad falde
de sortnende Skygger,
lad danse, lad danse
paa gyldene Felter,
lad Fødder flyttes
i ilsomme Rytmer,
og Dansen gaa
gennem Himlens Haller.

Forgaa, forgaa,
men til videre Udsyn,
til hellige Enge
og Tasmørkeskove,
til foldede Hænder
og lysende Klarhed,
forgaa, forgaa,
for at genopstaa.

Forgaa, forgaa,
for i Lyset at svæve,
forgaa, forgaa,
for at drikke Guds Vine,
forgaa, forgaa,
for Guds Øje at møde.
Aa, Saligheds Lov,
jeg priser din Tunge,

jeg synger din Sang
og danser din Rytme,
jeg flagrer, jeg flyver,
med Arme strakt opad,
min Mund som en Rose,
jeg flagrer, jeg flagrer
mod Himlen op.

* * *

Lad gyng, lad gyng,
I Æterbølger,
lad danse, lad danse,
I Englefødder,
lad suse, lad suse,
I store Skove,
og Vande, saa syng dog,
saa brus og bestorm mig.

Lad synge, lad bruse,
lad Himlens Klarhed
bestraale min Pande,
og Fuglene juble,
lad Stormene suse,
og Verden forgaa,
min himmelske Klarhed
er Byttet, jeg faar.

* * *

Min Verden, lad vristes
ud af dine Munde
et Budskab saa tordnende,
svangert, vredagtigt,
jeg venter, vi venter,
vi alle, vi venter,
vi knæler for Guden,
der redder os alle.

Lad Verden forgaa,
og lad Englene kalde,
jeg kysser Guds Klædning,
jeg hviler, jeg falder,
jeg synker i Glemselen
ned og forgaar,
blir eet med det store,
almægtige Kosmos.

* * *

Lad bruse, lad storme —
i Verden, den vilde,
er Tanghaver mættet
med glinsende Stene,
er susende Skove
med Skovduer fyldte,
med Solstraaler ned
i de dybeste Bunde.

Paa fugtgrønne Mosser
er ildrøde Bær,
er klare Draaber,
forvitrede Horn,
som Raadyret taber
i Granernes Vildnis —
jeg kysser Duggens
den tindrende Draabe.

Lad falde, lad falde,
der toner en Sang
henover min Læbe,
forsvinder i Verden.
Lad falde, lad segne,
lad alting forgaa —
blodrøde Roser
dufter om Panden.

Lad Skovene suse
og Stepper brænde,
lad Hænder vrides
og Sangen forstumme,
de Skove, der dufter
i Himmerigs Riger,
skal aabne sig, lukke sig,
tage dig til sig.

Lad falde, fortvivle,
lad alting forgaa,
en lyseblaa Himmel
er din, naar du vaagner,
et sejrjubilende
Englekor
skal møde dig, hilse dig,
byde dig Velkomst,

og en skal trykke
en blomstrende Krans
paa Panden din runde
og skænke dig Kysset,
der giver dig Adgang
til Salighedsriger,
i Lysfloder baarne,
i Solbølger mættet.

* * *

Hvad venter mig, sig mig,
hvad vinker mig mod sig?
er Aanden, den gyngende,
viss i sin Sag?
vil Sten forvitre,
og Taarer forgaa?
vil Stenene juble,
og Fuglene tie?

Hvad synger, hvad jubler,
hvad gærer i Liv,
vil Tonerne komme,
forgaa og saa komme?
vil alting forgaa,
slettes ud, blive eet?
vil Gud samle sammen,
alt, hvad han før spredte?

Gud, kom, sig mig du,
er Vildbjørnen tavs,
er Ænderne dovne,
og Duerne tamme?
Foer Verden, ak, vild,
foer Vandene hen,
vil Sukkene stønne,
og Sangen forgaa?

Aa, kære, aa, kære,
svigt ikke, svigt ikke,
ræk Haanden, den faste,
mod Spædbarnet hen,
mod lallende Suk
og viftende Hænder,
mod Verdensforklarelsens
vildfarne Gaade.

* * *

Lad længes, lad længes,
lad vandre mod Grav,
lad Graven aabne sig,
Jorden forgaa,
lad vride sig, vriste sig,
bryde de Kranse,
jeg sanser dog ham,
der kysser min Pande,

hans høje Gestalt
med de klare Konturer,
den højtrejste Mand
med de blødeste Hænder,
jeg fatter, jeg griber
hans Haand, jeg blir ført
mod Himlens salige,
sollyse Porte.

Lad Jorden forgaa,
lad den tavst synke sammen,
lad Mennesker smuldre,
og Tomheden ruge,
vi svinger os opad,
vi stiger mod Riger,
hvor Sollyset flammer
mod ventende Skarer.

Lad Jorden forgaa,
aa, min Herre, min Herre,
nu synker jeg sammen,
af Træthed forgaar,
men Palmerne venter
og Himlens Klarhed,
og Englenes Skarer
og strømmende Vellyd.

Lad Jorden forsvinde,
lad Tomheden ruge,
lad Stjernerne funkke
i kølige Nætter,
lad Solen gaa rundt
omkring andre Planeter,
en Verden os venter
som Sollysets Riger.

* * *

Lad falde, lad falde,
fortvivle, forgaa,
den Himlens Klarhed,
der venter dig, viser,
at du er Guds Barn,
og at Verden er lille,
for lille til dig
og din brændende Trang,

for lille, naar Stormen
rusker dit Sind,
for lille, naar Stilhed
falder paa Panden,
for lille, naar Øjnene
søger sig Hvile,
en himmelsk Hvile
for hungrende Øjne.

Lad falde, fortvivle,
lad alting forgaa,
den himmelske Klarhed
venter dig, kære,
lad falde, mit Hjerte,
Barnlille, forgaa,
du ventes af Engles
jublende Skarer.

* * *

Musik, aa, Musik,
aa, hvor toner det skønt,
hvor jubler det, kalder det,
hidser dit Øre,
hvor sødt dog, hvor sødt,
at følge sin Lov,
give op, synke hen,
synke ned i Gudsriget.

Et Hav os venter
af Lys og Lysen,
vi opgaar deri,
svinder hen, svinder bort,
og takkende taber vi,
hvad vi har vundet,
og vinder en Verden
af Klarhed og Lys.

Aa, himmelske Klarhed,
dit Lys mig omslutter,
din Varme beriger
min Varme — jeg stiger
mod Højdernes Højder,
mod Kongernes Konge,
jeg kysser din Fod,
og blændet jeg segner.

Hvad jeg har vidst,
er nu svundet hen,
er blevet til intet,
lidt Støv og lidt Snakken,
fortabt i din Herlighed
svimmel jeg hviler,
omtumlet, taknemlig,
for Skaberens Fod.

Lad fare, lad fare,
jeg glemmer dig ikke,
jeg holder din Haand,
og jeg kysser din Fod.
Lad fare, lad fare
al Herlighed heden,
jeg kysser din Fod, Gud,
beruset, fortunlet.

Lad fare, lad fare,
jeg høster den Lykke
at hvile, at mættes,
at segne, beruset,
i Skaberens Nærhed
og snart holde Flammen,
højt hævet, ej frygtsom,
opover mit Hoved.

Lad flamme, lad flamme,
min hellige Kerte,
lys op, lys, min Kerte
i fjerneste Kroge,
Guds Kærligheds Kerte
jeg holder i Haanden,
højt løftet i Verden
lyser den viden.

Lad fare, lad fare
den Daarskab, der stiler
mod haardt vundne Goder,
mod jordiske Gaver,
lad lyse, lad lyse,
min himmelske Kerte,
Gud gav mig sin Kærligheds
Kerte i Haanden.

Guds Kærligheds Kerte,
din Flamme er Guds,
taget ud af hans herlige,
flammende Baal.
Se, Gnisterne springer,
Guds Kærligheds Kerte
oplyser den Jord,
vi er udsprungne af.

Guds Kærligheds Kerte,
flam op, flam op,
din Klarhed forlener
os alle med Klarhed,
din Varme forhøjer
vor jordiske Varme,
din Kærlighed gløder
i Hjerte og Aarer.

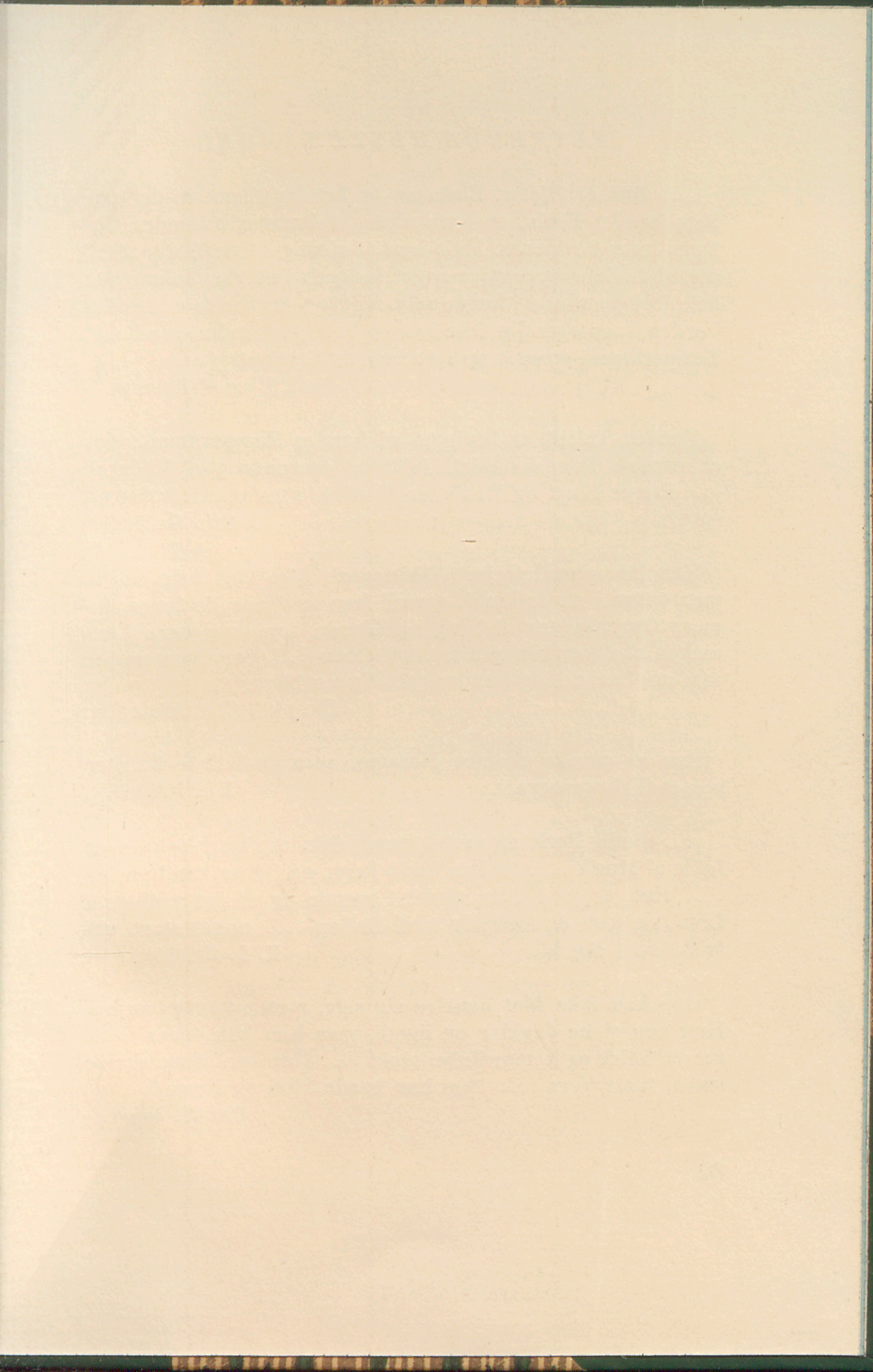
Tag Bo, tag Bo,
du den himmelske Klarhed,
Guds Billed fortøner sig,
Taage det slører,
lad gemme, lad gemme,
hvad Stunden os skænkte,
lad takke, lad takke,
hver Skabning for Synet.

Lad mættes
de hungrige Munde, _
lad tørstige
Ganer husvales,
jeg griber min Skabers
flammende Klædning,
jeg griber hans Hænder,
jeg kysser hans Fødder.

Aa, himmelske Duer,
I flagrer om Panden,
jeg hører det suse
i Fjerenes Purpur.
Gud sendte mig Sværdet,
Gud sendte mig Flammen,
Gud skænkte mig Riset,
Veltalenheds Floder.

Lad flamme, lad flamme,
Guds Kærligheds Kerte,
højt hævet i Haanden
lyser den viden,
Guds Kærligheds Kerte
er tændt, se, den blusser,
Guds Kærligheds Kerte
er her i min Haand!

FLYVENDE HESTEMANKER

.... hun er *Digter*. Ekstasen er hendes Element, det frie Vers hendes Form, en egen abstrakt Ordmusik hendes Udtryks inderste Væsen. Hvis hun pludselig mistede alle Sanser, vilde det næppe gøre noget Indgreb i hendes Talent; det hele foregaar inde i hende selv. Vild og grænseløs er hendes Verden, men egentlig ikke sær — kun et grundmenneskeligt Temperament spændt op i de højeste Styrkegrader.

Prof. Ejnar Thomsen.

Hendes Talent er bevinget af hendes Temperament, der er erotisk lidenskabeligt, fuldt af mænadeagtig Vildskab .... der er Flugt og Musik, en Hunkentaurs lette Hovslag og sprælske Stejlen i hendes frie Vers.

Otto Gelsted.

Hun har noget afgjort Whitmansk ikke blot i sin Form, men ogsaa i sit Indhold, omend hun undgaar de lange, famøse Opregninger af Ting og Gloser, som kan gøre Læsningen af Amerikaneren saa trættende .... Stundom er det, som om Oceanet og hendes eget Væsen bliver ét.

Dr. phil. Chr. Rimestad.

Hun er ganske udenfor Nummer som de bedste Artister paa et Cirkusprogram.

Kjeld Elfelt.

.... Bodil Bech er meget musikalsk, og hendes Vers er fulde af Musik .... Se kan Bodil Bech, og Syner kan hun faa .... Hun er en Elsker af det Levende og af det vældige i Livet, og hun er fortrolig med Døden .... noget stort, urfrisk, sært stærkt.

K. L. Kristensen.

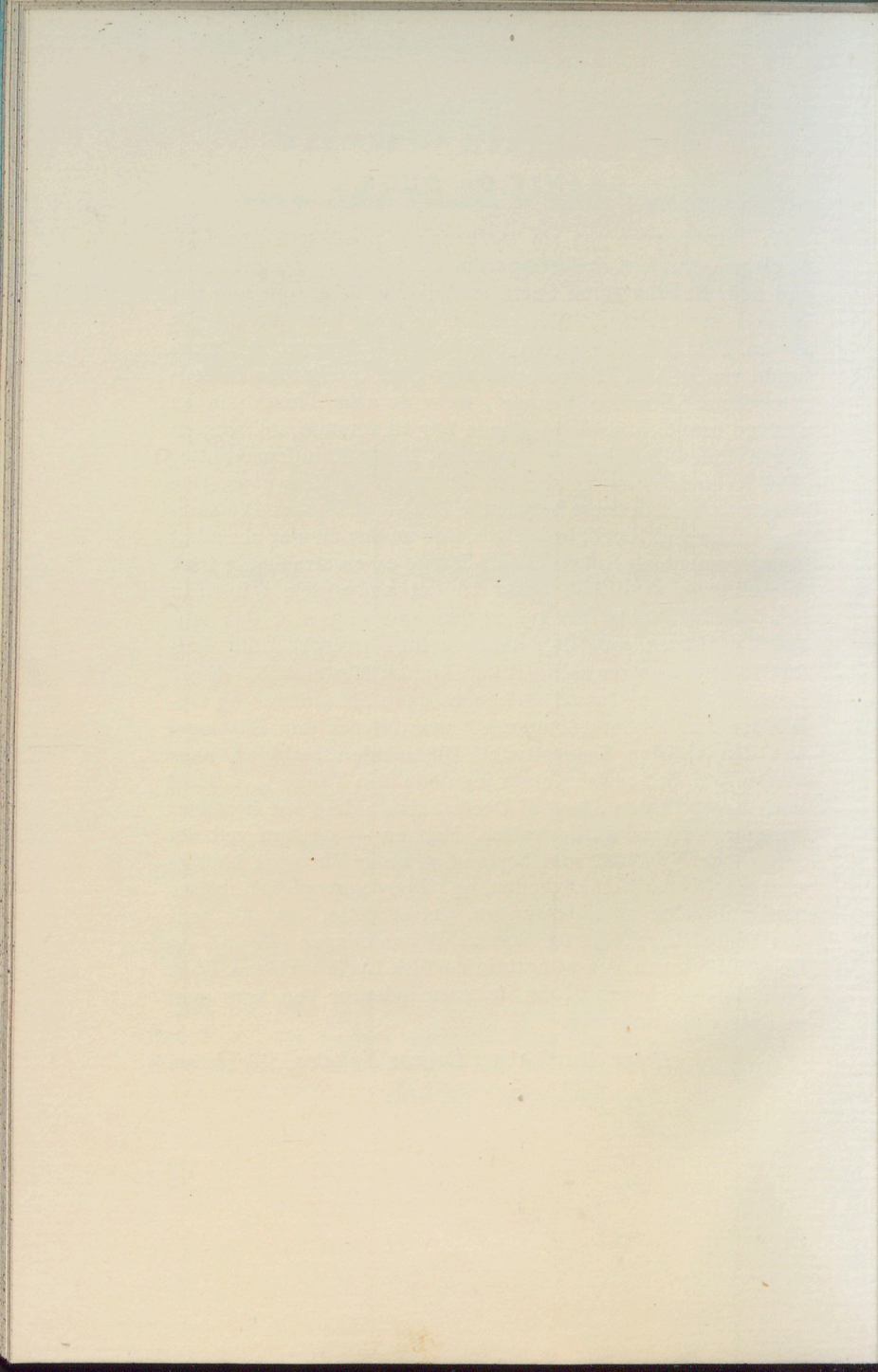
Hun kan ikke blot henrive sig selv, men ogsaa os andre. Hun kan virke dagklar og ligetil, men hun kan ogsaa være surrealistisk og hemmelighedsfuld .... Hun kan ogsaa skrive smaa, tætte Vers .... Hun har baade Sind og Form.

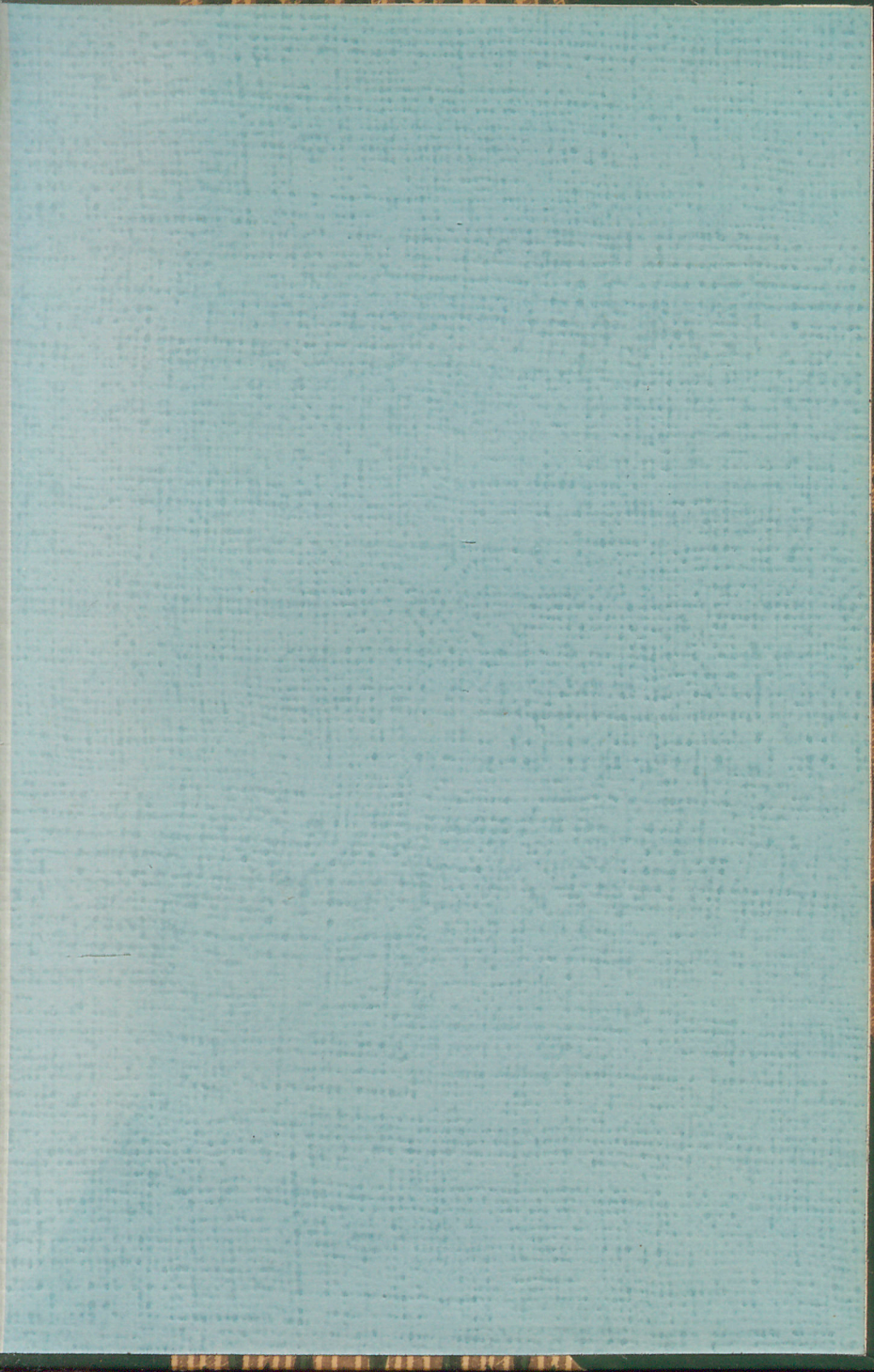
Cai M. Woel.

GRANIT OG DUGG

.... hun bygger paa sin usædvanlige poetiske Følsomhed og sit pragtfulde Kvindetemperament, og det er saavist mere end nok. Hendes givne Form er det frie Vers, som hun behersker med fuldendt Mesterskab, og hvor hun gi'r Udtryk for en Fantaststyrke og en passioneret Intensitet af ingenlunde vanlig Art. Et overordentligt Digt er allerede Indledningsdigtet „Stumme Venner“, hvor de seks Træer paa en sjælden usøgt og naturlig Maade blir til Ramme omkring en ung Kvindes Opvækst og Udvikling. Nogle Kvindeportrætter „Tre Kvinder“ har en sjælden Skarphed og Prægnans. Den største — og den mest betydende Del — af hendes Digtsamling optages af Kærlighedsdigte. Her møder man et ubændigt Temperament, en Lidenskabens Styrke og en straalende frisk Sanselighed, som ikke hører til det sædvanlige i nordisk Kærlighedsdigtning. En Del af dem indrammes af den lap-ske Fjeldnatur, som hun skildrer med overordentlig Indlevelse, som hun ser og, med kunstnerisk Mesterskab, tvinger Læseren til at se farvet af hendes egne Stemninger og Oplevelser .... Digtet „Brungraat“ maa citeres som Eksempel paa den sjældne Suggestivitet, Digterinden besidder, naar hun er paa sit bedste: Kunde jeg døde min Tanke .... Bodil Bech hører til den Slægt af Poeter, som aldrig blir hjemmehørende i Hverdagstilværelsen. Hun er — og hun ved det selv — en Vildfugl, som bestandigt slaar Vingerne blodige mod de Mure, Virkeligheden og Hverdagsverdenen rejser mod Fantasiens og Lidenskabens. Det er dette, som gi'r hendes Digte Bærekraft og Styrke. Digtsamlingen „Granit og Dugg“ bærer ingen Ven af nutidig nordisk Lyrik forbigaa. Dens Forfatterinde hører til de Stemmer indenfor den, som man nødigst vilde undvære.

Helge Åkerhjelm i Dagens Nyheter, Stockholm.

ANDERSEN & PEDERSEN, KØBENHAVN

